

Epoca de Aur

REVISTĂ :: DE :: FAPT :: SPERANȚĂ :: ȘI :: CONVIINGERE

A P A R E T O T A D O U A D U M I N E C Ț A

Redacția și Administrația
Strada Nic. Filipeșcu 10.
Telefon 4-46.
Redactor: J. B. SIMA.

CLUJ, 3 DECEMBRIE 1922.

VOLUMUL I

NUMĂRUL I.

Abonamente: pe un an 25 lei, pe jumătate an 15 lei.
Numărul 1 leu.
Telefon interurban 4-46.

INTRODUCERE

Pentru binele și fericirea omenirii în general primul lucru esențial este înțelepciunea adevărată. În cei câțiva ani trecuți și prin pătimiri aspre și dureroase omenirea a câștigat o mare cantitate de cunoștințe; însă aplicarea foloaselor acelor cunoștințe este acum întrebarea cea mai însemnată. Există o măsură desăvârșită de aplicare și când acea măsură se cunoaște și să urmează, rezultatul desigur are să fie minunator. Este privilegiul și datoria fiecărui om, întrucât stă în puterea sa, de a ajuta semenilor săi se ajungă la lumină și cunoștință mai mare. Ajutorul dat întru atingerea acestui scop trebuie să fie neegoist

Revista aceasta intră în slujba publicului cu misiune deosebită și fără păreche. Ea nu are competitori, pentru că nu are concurenți. Ori cine este binevenit de noi întru a face bine.

Politica ei nu va fi să așeze pe cei bogați în contra celor săraci, nici pe cei săraci în contra celor bogați, clasele în contra masei, masele în contra claselor ci va căuta să așeze bine tuturor oamenilor.

Nu să publică în interesul nici unei dominații religioase sau secte, și nici nu e advocat vreunui partid politic sau altfel. Nici nu să publice pentru beneficiu sau câștig bănesc, căci venitul ei abia să vor acoperi cheltuielile necesare cu scoaterea ei. Ea va fi menținută ca mijloc de educație în scopul de a arăta lumea adevărată dintre știință, agricultură, artă și curată religie. Publicarea ei este pentru binele poporului, îndrumându-i la o viață mai bună și mai nobilă. Scopul ei este să tâlcească în lumina înțelepciunii dumnezeiești ignoranța vremii de azi și să îndrepte mințile poporului în spre o zi mai bună ce este înainte. Ca o voce în pustiu de confuziei, misiunea ei este să anunțe viitoarea Epocă de Aur.

boiul au venit fel de fel de boli, foamete și tulburări sociale, de pe urma cărora milioane de oameni în diferite părți ale pământului suferă și astăzi,

Traicul vieții pretutindeni să urcă, iar grija vieții începe să înfricoșeze pe mulți. Națiunile sunt în dezastru, politic, financiar și social. Probleme să zicem zilnică a căror dezlegare și descurcare este peste puterea și cumințenia omenească. Întâmplându-se acestea toate sub ochii noștri, putem noi trece cu ușorință peste cuvintele marelui Învățător, care prezicând aceste vremuri a spus: Va fi „pe pământ strămtorare a neamurilor și vor fi în nedumerire de vuetul mării și al valului, în vreme ce oamenii sufletul și vor da de teamă și de frică de cele ce au să vie peste lume!“

Aceste vremuri au sosit tocmai când geniul inventativ își ajungea culmea tocmai la timpul când cunoștința s'a înmulțit de minune. Pentru aceasta trebuie să fie o cauză. EPOCA DE AUR intră în arenă de a arăta aceasta cauză.

EPOCA DE AUR va duce încesele poporului vestea dorită de pace și bunăvoință între oameni, care veste va ținde să stabilească liniștea în minte și să unge inimile frânte cu oaleiul bucuriei ce curge din Cuvântul lui Dumnezeu. Nu ne propunem să îndeplinim aceasta prin înțelepciunea omenească, fiind că aceasta sa probat și n'a reușit și o asemenea înțelepciune este de cele mai multe ori nebulie înaintea lui Dumnezeu. Noi vom îndrepta pe cetitorii noștri la dovezile de netăgăduit în lumina întâmplărilor zilei de azi, descoperind remediul dumnezeesc pentru reconstruirea afacerilor omenești, care va aduce dorința tuturor popoarelor, iar oamenilor siguranță, viață, libertate și fericire. Pe toți iubitorii de ordine, legilor supuși și temători de Dumnezeu, noi îi invităm să ne ajute a duce aceste veste de mântuire și înțelegere pentru o înviere

CE ESTE SUFLETUL?

„El nu a cruțat sufletele lor de la moarte.“ — Psalm 78 : 10.

POSIBIL cineva va zice: Ah! nimeni cu crede în nemurirea trupului: Orișicine știe că trupul moare, că are lipsă de a fi mereu nutrit și deci nu poate fi nemuritor. Dară Scripturile vorbesc de *suflete*. N'o fi care că sufletul e ceva ce nu să poate nimici? — Că Dumnezeu făcând sufletul nu-l poate acum distruge?

Asta e logica concluzie a tuturor credințelor creștine de azi și a veacurilor trecute, cu excepția ce trebuie se o facem celui dintâi veac creștinesc.

Dreapta judecată (rațiunea) ne spune că, afară doară dacă este vre o absolută probă contrară, viața fiecărei creaturi este supusă și atârnă de voința Creatorului. Acum băgați de seamă, că Scripturile nu vorbesc nicăiri de *nemurirea* sufletului — nici în traduceri nici în textul original, după cum par mulți ași presupune. Ia o Concordanță la mână și cereacă a afla în Scripturi vre o expresiune „suflet nemuritor“, și în chipul acesta vă veți convinge numai decât că asemenea afirmare nu se găsește acolo. Din contră, aflăm că Scripturile afirmă *murirea* sufletului, aflăm declarații ca: „Temeți-vă de Acela care poate pierde și sufletul și trupul“; și iarăși: „Sufletul ce păcătuiește, acela va muri“; iarăși: „Și va fi, orice suflet ce nu va asculta de acel Profet, *nimicit* va fi din popor“. — Matei 10:28; Ezekiel 18:4 (trad. Cornilescu); Fapte 3:23.

Oricine știe, că ceea ce poate muri, ceea ce poate fi *nimicit* — nu este *nemuritor*, nu e sigur în contra morței, *nimicirii*. Deci Scripturile citate dovedesc că nici sufletul nici trupul nu este *nemuritor*.

Ce este deci sufletul?

Idee generală despre suflet este că sufletul e un *ceva* în noi, ce nu se poate descrie că ce-i. *Cum* și unde este așezat, puțini sunt aceia cari au încercat a tâlmăci. Acest *ceva* necunoscut să zice că ar fi adevărata ființă inteligentă, iar trupul este numai locuința, instrumentul lui. Un episcop Methodist a definit odată sufletul astfel: „Este fără din *lăuntru* și fără *din afară* (fără interior și exterior), fără trup, formă sau părți, și poți pune un milion de ele într'o coajă de nucă“ — o adevărată definiție a *nimicului*, am spune noi.

Dumnezeu poate nimici atât trupul cât și sufletul

Trupul nu e sufletul precum spun unii; aceasta să dovedește din cuvintele Domnului, că „Dumnezeu e în stare să *nimicească* și *trupul* și *sufletul*“. Și având în vedere cele arătate până aci, dacă mintea ni e curată de prejudețiu, trebuie să fim în stare a învăța ceva mai departe despre acest subiect prin cercetând cum a fost creat omul. Intorcându-ne la

ființă simțitoare, mișcătoare.

Din aceasta dare de seamă reese, că mai întâi a fost format trupul, tipul omului, dar acesta n'a fost încă om, în înțelesul acestui cuvânt, n'a fost încă ființă vie — era un simplu lut nemișcător și rece, ca și ori care alt lut. Avea ochi, dar nu vedea nimic; avea gură, dar nimic nu vorbea; limbă dar nu putea gusta; nări dar nu miroșia; o inimă dar nu bătea; sânge dar era rece, fără viață; plămâni, dar cari nu se mișcau. Intr'un cuvânt, nu era om, ci un cadavru, un corp neinsuflețit.

Pașul următor în creațiunea omului a fost de a da vitalitate sau viață corpului astfel „format“ și pregătit în orice privință; și aceasta este descris prin cuvintele „și suflă în nările lui suflarea de viață“. Când o ființă sau persoană sănătoasă s'a înecat și viața sau răsuflarea este cu totul oprită, aducerea lui înapoi, la viață să întâmplă (dacă se face imediat) prin mișcarea brațelor, care apoi pun în mișcare plămânile ca un foi și astfel se restabilește în nări re-suflarea care pune în mișcare tot corpul. De sine înțeles, în cazul lui Adam n'a fost nevoie de forță din partea Creatorului pentru a face ca organismul desăvârșit creat să respire oxigenul dătător de viață din aer.

Cum intră vântul însuflețitor, plămânile se întinseră, corpusculii sângelui fură oxigenați și trecură la inimă, organul care, la rândul său, îl pompă în toate părțile corpului, deșteptând toți nervii pregătiți, de până atunci nemișcați din lipsa de energie, de putere însuflețitoare. Intr'un moment — ca un curent electric — energia ajunse la creeri, și atunci cugețarea, priceperea, judecata, văzul, pipăitul, mirosul, simțul și gustul începu să funcționeze. Ceea ce eră cu câteva minute mai înainte un *organism* omenesc fără viață deveni acum *om*, o ființă simțitoare. Declarația Scripturii este simplă, cuprinzătoare și în armonie cu toate faptele cunoscute. „Și așa se făcu *omul în ființă vie*“. Nimic misterios; nici un cuvânt de vre un *suflet* separat, *nemuritor*, de vre o parte din *dumnezeire*, așezată în el. Cu alte cuvinte, „ființă vie“ nu înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât o ființă capabilă de gândire, pricepere, decată, etc.

Ceva mai mult, cu toate că Adam era desăvârșit ce privește organismul lui, totuși pentru ași susține viața, pentru a susține în funcțiune ființa vie el trebuia să mănânce din fructele pomilor de viață ca și cărbunii ce fac focul în cazan și produc aburul de mișcă mașina, alimentau sistemul producător sânger, care la rândul lui ținea ființa în mișcare și viață. Și când omul a păcătuit, Dumnezeu l-a scos grădina Eden pentru „ca nu cumva să întindă mâna sa, și se ia și din pomul (pomii sau pădurice — și) și mănâncă din conținutul său“ (Gen. 3:6) — și când (adeacă mănâncă în conținutul său) —

Inimalele inferioare încă sunt suflete

Astfel, totodată, vedem de ce Scripturile vorbesc de „suflete“ în legătură cu animalele inferioare: Ele, ca și omul, sunt ființe simțitoare, sau creaturi cu inteligență, numai de graduri mai joase. Ele, ca și omul, pot vedea, auzi, simți, gusta și mirosi; și fie care din ele pot judeca potrivit cu gradul organismului ei propriu, cu toate că nici una din animale nu poate judeca așa de adânc nici într-un grad așa de înalt ca omul. Aceasta deosebire nu e din cauza că omul are un fel deosebit de viață de care îl au animalele fiind că toți au puteri de viață la fel, de la aceeași fântână sau izvor de viață, dela același Creator; toți să susțin în același chip, prin mestecarea acelorăși articole de hrană, cari produc sânge, mușchi, oase etc., fie care potrivit cu neamul său sau natura sa; și fie care își îmulsește neamul la fel, dând viață, care a purces la început de la Dumnezeu, urmașilor săi. Ele să deosebesc numai în formă și capacitate mentală.

Deasemenea nu se poate zice că, pe când omul este un suflet (sau ființă inteligentă) animalele nu au această însușire de suflet sau înțelegere, minte și simțire. Din contră, și oamenii și animalele au însușiri de suflet, sau ființă inteligentă, conștiință.

Nu numai că e aceasta o declarație pozitivă a Bibliei, dar să poate ușor cunoaște că e fapt, îndată ce prindem adevăratul înțeles al cuvântului suflet, cum s'a arătat mai sus. Să luăm o pildă: Inchipuiți-vă crearea unui câine desăvârșit; inchipuiți-vă că crearea a fost descrisă deamănuntul, întocmai așa cum a fost descrisă crearea lui Adam: ce deosebire de amănunțimi s'ar putea inchipui? Cadavrul sau trupul unui câine n'ar fi fost câine până când suflarea vieții nu ar fi pricinuit să dea putere acestui corp; — și numai după aceea ar fi o creatură viețuitoare, cu simțirile și puterile sale — un suflet viețuitor de grad inferior, numit câine, precum Adam a fost numit om, când primi viață și a devenit creatură viețuitoare cu simțurile și puterile lui proprii — un suflet viețuitor de cel mai înalt grad de ființe de carne, numit oa.

Organismul mai fin al omului

Dacă deosebirea dintre om și vită nu este în viața care îi însufleștește pe amândoi, și nu în lipsa de putere sufletească, pentru că amândoi o posed, să poate ea deosebirea să fie în corpurile lor? Da, de sigur; deosebirea este fizică, pe lângă care mai e faptul că Dumnezeu a făcut pregătire pentru viața viitoare a omului, precum este rostit în promisiunile sale, pe câtă vreme Dumnezeu nu a pregătit o viață viitoare pentru animale — deoarece organele lor nu sunt capabile de o aprepțiere metafizică. Altcum fiind de o potrivă având creier prin cari arată capacitate și inteligență. În aceasta privință, omul a fost înzestrat de către Creator mai pre sus decât animalul brut. Animalul are creieri mai mici decât omul, și ceea ce are aparține aproape numai la înclinările egoiste. Cea mai înaltă pricepere a lui de drept și nedrept e voința stăpânului său, omul: el nu poate aprepția înălțime în moralitate sau frumuseță în natură; Creatorul nu i-a dat la animal capacitate de creieri pentru atari lucruri.

Dar cu toate că, din cauza căderii în păcat și condiția omului este departe de ceea ce a

fost în desăvârșirea sa la început, când a fost pronunțat ca „foarte bun“ de către Judecătorul cel mai înalt, — așa că cultivarea organelor de gândire mai joase sau lipsa de a întrebuița facultățile intelectuale mai înalte, s'au micșorat organele creierului care reprezintă aceste facultăți mai înalte; dară orișicum organele să află acolo și sunt capabile de a să desvolta, ceea ce nu e cazul cu animalele brute cele mai aproape de perfecțiunea omului. Așa dară Dumnezeu a înzestrat pe om cu un organism mai înalt și mai fin și prin acest fapt Creatorul l'a făcut să se deosebească de brute. Ele au carne și oase la fel, resuflă acelaș aer, beau aceeaș apă, și mănăcă aceeaș hrană și toate sunt suflete sau creaturi cari au inteligență; dar omul, în corpul său mai bun, posedă capacitate pentru inteligență mai înaltă și este pus de către Creator pe un plan cu totul diferit. Pe măsură ce păcatul degrațează pe om de la asemănarea sa originală cu Creatorul său el să zice că devine brutal — semănând mai mult cu animalele, lipsit de mai multe simțuri înalte și fine.

Mărturiile Scripturii sunt în armonie cu aceasta. În Facere 1:30 cetim: Și „vor fi vouă spre mâncare și la toate animalele pământului, și la toate păsările ceriului și la toate ce să țâresc pe pământ și are în sine suflet viu“. Iarăși în Facere 1:20 — „Să producă apele mulțime de animale vețuitoare (Evr. *nepesh chaigah* — suflet viu)“.

Invățătura Scripturii despre aceasta

Aceeaș lecțiune — că principiul vieții nu este la oameni diferit de al tuturor celorlalte creaturi cari respiră pe nări — deosebindu-se de pești — ne învață istoria Potopului. (Facere 6:17; 7:15, 22) Aceasta este în deplină armonie cu afirmațiunea Regelui Solomon, că omul și animalele „un suflet au“ (Evr. — *ruach*, spirit de viață) — un fel de viață; că „cum unul moare, așa moare și celalalt“. (Ecclesiastul 3:19) Când (în Ecclesiastul 3:21) el întreabă, că „cine știe, dacă sufletul fiilor oamenilor să sue în sus, și dacă sufletul vitelor se pogoară în jos la pământ? — contrazice teoria păgână, care încă pe atunci prindea să speculeze că omul ar avea în sine oarecare calitate sau însușire dumnezeiască, care l-ar susținea în viață, chiar și dacă în aparență s'ar părea că moare. Și înțeleptul Solomon provoacă la probă, pe oricine ar susținea aceea teorie, să dovedească prin cunoștință întemeiată sau pe baza descoperirii dumnezeiești. Aceasta invitare a sa adresată altora de a aduce probe sau atunci să spune că nu știu nimic, n'au nici o cunoștință pentru aceasta, urmează afirmațiunei sale cu privire la subiect, cum este redat în versurile 19 și 20.

Deosebire între om și animal nu este în felul de suflare sau viață, dar în aceea că omul are un organism mai înalt decât animalele, având capacități mentale și intelectuale și însușiri după chipul și asemănarea Creatorului, care deasemenea are un organism, însă de altă natură, natură spirituală nu de carne și sânge. Și precum s'a arătat deja, speranța omului pentru viața viitoare, nu se află în puterile sau însușirile sale înăscute ci în pregătirea grațioasă a Creatorului său, care urmează din răscumpărarea sufletului omenesc dela moarte, decâtă Răscumpărător, la care el a făcut prevederea pentru o înviere

ori și cine va dori, va putea să aibă viață vecinică pe condițiunile Legământului nou.

Răscumpărătorul nostru „a dat la moarte *sufletul* său”; apoi iarăși Profetul zice: „*sufletul* său l'a adus sacrificiu pentru vină” (Isaia 53:13, 15), și sufletul lui Adam (și a tuturor urmașilor săi) a fost răscumpărat prin sângele său scump — dânduși sufletul jertfă pentru păcat. Prin urmare *sufletul* omului a fost răscumpărat, și are se fie trezit la viață ceea ce dela sine dă de înțeles, că el a fost mort.

Mulți presupun că trupurile îngroapte au se fie readuse os la os, atom la atom. Inșă din contră, Apostolul spune: „Ce semeni (ce pui în groapă la moarte) nu semeni corpul ce are se fie” (1 Corinteni 15:36) La înviere Dumnezeu va da fiecărei persoană [fie-cărui suflet sau ființă simțitoare] un astfel de corp cum îi place înțelepciunii sale nemărginită ca se pregătească. Bisericei, numită în Scripturi „*mireasa* lui Christos” și aleasă în vârsta aceasta, îi va da corpuri *spirituale*; iar omenirei, care va fi readusă, restaurată, corpuri omenești, dar în nici un caz pe acele pierdute în moarte. — 1 Corinteni 15:37, 38.

Precum în creerea lui Adam, împreunarea la oaltă a unui *organism* cu *sufletul* de viață au produs o *ființă simțitoare*, un *suflet*, tot așa despărțirea acestora, fie din ori și ce pricină, pune capăt ființei simțitoare — oprind cugetări și simțuri de orice fel. Sufletul (ființa simțitoare) încetează; trupul să *intoarce în țărână* de unde a fost și cum a fost: pe când spiritul sau *sufletul* de viață să rentoarce la Dumnezeu, care o dăduse lui Adam și rasei, sale prin el. (Ecclesiastul 12:7) Să rentoarce la Dumnezeu în înțelesul că nu e mai mult supus controlului omeneș, cum e în pro-creere (concepere și naștere), și nu mai poate fi niciodată redobândit decât prin puterea dumnezeiească. Recunoscând aceasta, cei învățați de Domnul își pun nădejdea lor în viața viitoare prin *înviere* — în Dumnezeu și Christos, în planul lor de iubire și har față de omenire, care îi va redștepta la viață. (1 Tesaloniceni 4:13, 14; Ioan 5:28, 29) Prin urmare, dacă Dumnezeu nu prevedea pentru om viață viitoare prin *răscumpărare* și *înviere*, moartea ar fi fost *capătul* oricărei speranță de viață pentru omenire. — 1 Corinteni 15:14-18.

Prevederea lui Dumnezeu pentru veșuirea noastră iară

Dară Dumnezeu a făcut proviziuni pentru veșuirea noastră de nou și mereu de când el a făcut cunoscut planul său grațios, acei ce vorbesc și scriu în mod inteligent și serios despre el (cum sunt de pildă scriitorii Bibliei), ca și cum ar fi fost cu toții înțelegși, vorbesc de inconșiența interimului dela moarte și până în dimineața învierii, ca de un „*somn*”. De fapt, asemănarea este minunată; căci cei morți vor fi cu totul fără știre de lungimea timpului cât au dormit, și momentul deșteptării li se va părea moentul adormirii și despărțirii lor de corp. De exemplu cetim cazul lui Lazăr, despre moartea căruia Domnul a zis: „Lazăr prietenul nostru a *adormit*; dar mă duc să-l *deștept din somn*”. Dară fiind că ucenicii lui nu l-au înțeles ce vrea se zică de fapt prin aceasta, el apoi a zis: „Lazăr a *murit*”. (Ioan 11:11, 14) Dacă teoria conștiinței în moarte (adecă, că cel mort știe despre sine) ar fi cea adevărată, nu pare vouă ciudat că Lazăr nu spune nimic din toate

cele ce s'au întâmplat cu el în cele patru zile cât a stat în mormânt? Desigur, nimeni nu va spune că el a fost într'un „*iad*” de chinuri — dacă este unul — fiindcă Isus îl numește „*prieten*”; iar dacă ar fi fost în ferice în cer, Domnul nu l-ar fi chemat de acolo fiind că aceasta ar fi fost o faptă neprietenosă. Dar lucrul stă așa cum l-a spus Domnul nostru: Lazăr dormea și el l-a deșteptat la viață, la conștiință — sufletul său la reînviat; și aceasta a fost o favoare vădită lui Lazăr, pe care el și amicii săi mult a apreciat-o.

Scripturile sunt pline de referări că noi acumina ne aflăm în noaptea de moarte și somn, în comparație cu dimineața deșteptării și învierii. „Plângerea poate dura o noapte, dar bucuria vine dimineața”. — Psalm 30:6 trad. Engleză.

Apostolii de asemenea întrebunțează adesea această figură de cuvânt, care e o figură plină de speranță și pace. De pildă, Luca spune despre Ștefan, cel dintâiu martir, că *el adormi*; și raportând predica lui Pavel în Antiochia întrebunțează acelaș cuvânt: „*David adormi*”. (Fapte 7:60; 13:36) Petru întrebunțează aceeaș expresiune: „De când *adormiră părinții*”. (2 Petru 3:4) Iar Pavel o întrebunțează de mai multe ori, precum să arată din următoarele citațiuni:

„Dintre care mai mulți sunt remași până acum, iar unii *adormiră*”. — 1 Corinteni 15:6.

„Iară dacă nu este *înviere*... prin urmare pierduți sunt și cei *adormiți* în Christos”. — 1 Corinteni 15:13-18.

„Christos a fost înviat dintre morți, pârga celor *adormiți*”. — 1 Corinteni 15:20.

„Iată taină vă spun: toți nu vom *adormi*”. — 1 Corinteni 15:51.

„Fraților nu vom ca voi să nu știți despre cei *adormiți*”. — 1 Tesaloniceni 4:13.

„Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, așa și Dumnezeu pe cei *adormiți* îi va aduce prin Isus”. — Tesaloniceni 4:14.

Când împărăția și timpul învierii vine „noi cei vii — cei cari rămânem până la venirea Domnului — nu vom întrece nici decum pe cei *adormiți*”. — 1 Tesaloniceni 4:15.

Ei au „*adormit în pace*”, spre a aștepta Ziua mare a lui Christos, — Ziua Domnului, Ziua Milenială — convinși pe deplin că Christos e în stare să le păstreze ceea ce i-a încredințat, pentru ziua aceea. (2 Timotei 1:12) Acelaș gând să află și e plin tot Testamentul vechiu — din timpul când Dumnezeu a început să predice lui Avram evanghelia unei învierii. În Testamentul vechiu găsim foarte adesea expresiunea: „Și el *adormiră* cu părinții săi”. Dară Iov pune întrebarea într'un limbaj foarte puternic zicând: „O, de m'ai ascunde în mormânt, de m'ai acoperi, până ce-ți va trece mânia!” Timpul prezent de moarte este timpul mâinii lui Dumnezeu — stând blăstămul morții asupra tuturor, din cauza călcării dela început. Cu toate acestea avem promisiune că la timpul convenit blăstămul va fi ridicat și binecuvântare va veni neamurilor de pe pământ prin Răscumpărător. Și așa Iov zice mai departe: „In toate zilele timpului denumit mie așa aștepta, până mi va veni schimbarea; atunci mă vei chema [Ioan 2:28] și eu îți voi răspunde: căci ai dori de făptura

nelor tale". (Iov 14:14, 15) Și noi cei din timpul noului Testament, citim răspunsul Domnului nost: „Toți care sunt în morminte vor auzi vocea Fiului omului" — chemându-i sau strâgându-le să se deștepte și să primească ocaziunea de a ajunge la cunoștință deplină de Dumnezeu și viață vecinică. — Ioan 5:25, 29.

Lumânarea — o ilustrație

Să ilustrăm trupul omului și al animalului, sufletul și spiritul lor, prin ceva mai puțin complicat și mai bine înțeles în genere. De pildă: o lumânare neaprinasă ar corespunde în totul corpului omenesc neinsuflătit, nemișcător, care ar fi un *cadavru*; aprinderea lumânării ar corespunde scântei de viață dată la început de Creator; flacăra sau lumina proprie ar corespunde cu ființa simțitoare sau calitate de suflet inteligent și conștiincios. Atmosfera oxigenată care să unește cu carbonul lumânării spre a susține flacăra, corespunde cu *sufierea* vieții sau spiritul vieții, care să împreună cu organismul fizic, producând existența sufletului sau a ființei simțitoare. Dacă s'ar întâmpla un accident, care să strice lumânarea, flacăra numai decât ar înceta; tot așa dacă un corp omenesc sau animal să strică — indiferent din ce motive — *sufletul*, viața, inteligența, conștiința, *aci încetează*.

Iar dacă flăcării lumânării i s'ar lua sau trage aerul fie prin suflând în ea, sau prin cufundare în apă, lumina să stinge numai decât chiar și dacă lumânarea — corpul — rămâne întreagă și nestrucată. Tot așa e și cu sufletul, cu viața, cu existența omului sau a animalului: ea ar înceta îndată ce suflarea de viață să trage sau este luată dela ea prin înecare sau sufocare, pe câtă vreme corpul omului poate fi comparativ sănătos. Precum lumânarea poate fi întrebuințată în împrejurări favorabile să aprindă alte lumânări; totașa corpul omenesc sau al animalului, câtă vreme e în viață, ca o ființă vie sau suflet, poate — sub întocmirea dumnezească — să conceapă și să nască alte suflete sau ființe vii — urmași; dar odată ce flacăra lumânării este stinsă, ea nu se mai poate reaprinde pe sine și nici să aprindă pe altele; totașa și corpul omenesc sau al animalului, odată ce scântea vieții s'a dus sau stâns, sufletul sau ființa simțitoare a încetat, și toată puterea de a gândi, a simți sau naște a încetat. În armonie cu această cetim: „Toate *sufletele* născute din coapsele lui Iacob, erau șeptezeci de *suflete*". (Exod. 1:5) Iacob a primit scântea lui de viață precum și organismul său fizic care împreunându-se la olaltă au produs ființa sau sufletul, dela Isaac, și mergând înapoi, chiar dela Adam, căruia Dumnezeu i-a dat viața de-adreptul. Și Iacob a trecut mai departe viața și organismul și sufletul în urmașii lui; și așa cu toată omenirea.

O lumânare poate fi reaprinsă de unul care e în stare se o face; însă prin întocmire dumnezeiască, corpul omenesc răpit de scântee să strică, să „întoarce în țărâna din care fu luat", și scântea vieții nu poate fi reaprinsă decât prin puterea dumnezească, putere *supranaturală*. Promisiunea *învierii* este deci o promisiune de re-aprindere a existenței sufletului, a ființei, și fiindcă o ființă sau suflet nu se poate fără un corp în care să fie restabilit spiritul sau puterea de viață, promisiunea unei învieri a sufletului dă de înțeles un corp sau organism *nou*.

Această este de acord cu susținerea Scripturilor că corpurile odată întoarse în țărână nu vor mai fi *res-taurate*, și la înviere Dumnezeu va da corpuri noi și astfel de corpuri fiecăruia cum îi va plăcea lui. — 1 Corinteni 15:37-40.

Apostolul aci declară, că la înviere va fi o clasă specială care va fi socotită vrednică de o *natură nouă*, spirituală în loc de omenească sau carnală; și cum ne putem aștepta, el arată că această schimbare mare de natură, se va întâmpla prin primirea din partea acestora corpuri *nou*i, *deosebite*, și de o *altă natură*.

Cu orice putere și înțelepciunea mai mică decât a unui Creator *atotputernic* și *atot-înțelept*, Creatorul nostru, care cunoaște tot sfârșitul dela început, și care rânduește planul său până și în cele mai mici amănunte ale lui, noi am putea cu drept cuvânt să purtăm oarecare frică ca nu cumva prin vre o mică greșală sau alunecătură să se piardă identitatea cui-va, în deoseb cu privire la cei-ce vor experiența o *schimbare de natură*, la natura spirituală, prin înviere. Dar nu; putem cu aceasta ca și cu toate altele să ne încredințăm lui, care este Autorul preaițelept și preatotputernic al acestui plan. El, care cunoaște gândurile noastre poate să le reproducă în creerii cei noi, așa încât nici o lecțiune câștigată, nici o experiență prețioasă nu va fi pierdută. El este prea înțelept să greșească și prea bun să fie nebinevoitor; și tot ce el a promis le va îndeplini într'un chip ce va fi cu desăvârșire mai bun decum am putea noi aștepta sau a ne închipui.

Terminele corp, suflet și spirit pot fi întrebuințate și cu privire la biserica, în mod colectiv, cum de pildă Apostolul zice: „Mă rog lui Dumnezeu ca să fie păzit întreg spiritul vostru și sufletul și corpul fără pată (până) la venirea Domnului nostru Iusus Christos". (1 Tesaloniceni 5:23) Această rugăciune trebuie înțeleasă ca aplicându-se bisericii ca *întreagă* — biserica aleasă, a cărei nume sunt scrise în cer. Adevăratul *spirit* a fost păstrat în turma cea mică. *Corpul* ei se poate stinge și astăzi, deși numai cu mari greutate din cauza plevei, tăciunelui sau a neghinei multă care o acopere sau chiar vreau să o înăbușească. Și în fine *sufletul* ei, mișcarea și activitatea ei, inteligența și simțurile ei, să pot vedea pretutindeni — înălțând steag popoarelor — steagul dreptății dumnezeiești, al crucii lui Christos și al răscumpărării îndeplinită prin el.

Nici într'un chip nu se pot înțelege cuvintele Apostolului altfel; căci oricât de mult ar fi deosebirile de păreri cu privire la „păstrarea spiritului și sufletului" celor adresați prin aceasta, nu poate fi nici o deosebire cu privire la aceea că *corpurile lor n'au fost păstrate*, ci s'au întors în pulbere, ca și a tuturor celorlalți. Apoi, afară de această, cuvintele: corp, spirit și suflet, sunt singular nu plural.

Invățăturile omenești și Cuvântul lui Dumnezeu

Greșala cea mare să naște din presupunerea neîntemeiată — nici pe Biblie și nici pe rațiune — că omul în adevăr ar avea în sine o *ființă nevăzută*, deosebită de corp, un suflet, o parte din Dumnezeu — ca să-i zicem așa — care *nu poate să moară*. Dar este aceasta așa? Este vre o dovadă dela Acela care ne-a creat în acest sens? Nu, iubiților ceteritori, și

pe lângă dovezile și argumentele dezvoltate până aci, vom aduce încă două din Biblie — singură competentă în materie — care pun greșala aceasta la punct:

1) Acelaș Apostol — Sf. Pavel — care în fața creștinilor Corinteni susținea cu tărie că afară doară dacă este o înviere din morți orice speranță la o viață dincolo de mormânt e zădarnică, susține cu aceeaș tărie în fața creștinilor Romani că *nemurirea* va fi dată ca o mare răsplată celor credincioși — biruitorilor veacului acestuia — spunând „Dumnezeu, care va răsplăti fiecăruia după faptele lui (și anume): Celor ce *prin răbdare și fapte bune* caută mărirea și onoare și *nemurire*“. (Romani 2:7) Nu vi e vouă clar, că *căutarea* unui lucru înseamnă că lucrul acela nu-l ai? Desigur nimeni nu caută ceea ce el deja are. Dacă omul ar avea *nemurirea* în sine, sau un suflet nemuritor, atunci ar da de înțeles că Apostolul n'a știut ce vorbește spunând că aceasta să câștigă numai prin multă răbdare, fapte bune și credincioșie până la moarte în urmele lui Christos; care mai dă de înțeles și aceia, că aceia ce nu merg pe calea aceasta, nu au și nici nu vor ajunge nici odată la aceasta mare răsplată, *nemurirea*. Iar dacă ceea ce spune Apostolul este adevărat — ceea ce desigur e — apoi credința despre un suflet nemuritor este deșartă până în temelii.

2) „Domnul nostru Isus Christos... Fericitul și singurul stăpânitor... care (afară de Părintele însuși) *singur are nemurirea*“. (1 Timotei 6:14-16) Ar fi de prisos să mai încercăm a lămurii cuvintele Apostolului, căci sunt atât de clare încât ale lămurii ar însemna ale complica, afară doar să adaugem că această înaltă stare Domnul nostru Isus o primi la învierea sa și ca o mare răsplată dela Tatăl pentru înjosirea lui de bună voe până la moarte pentru a răscumpăra omenirea. „Se goli pe sine însuși... s'a smerit pe sine, ascultător fiind până la moarte, moarte, chiar de cruce. De *aceea* și Dumnezeu l-a înălțat *foarte sus* (la cea mai înaltă treaptă — *nemurirea*) și i-a dăruit numele care este mai presus de orice nume“. (Filipeni 2:5-11) „Care *singur are nemurirea*!“ Ce simplu și clar! Care apoi înseamnă că alții — afară de el — (exceptându-se Tatăl), au *murirea* — sunt muritori. Trebuie ceva mai simplu, mai clar, mai dovedit și mai în armonie cu toată Biblia și toate faptele cunoscute?

Noi ne-am rătăcit luând învățăturile oamenilor în loc de Cuvântul lui Dumnezeu. Satan este vrășmașul lui Dumnezeu. El este mâniaș foc pe Biblie. El nu ar vrea ca oamenii să-l cunoască pe Dumnezeu, iar în ceea ce-l cunosc el îi amăgește punându-le întuneric în loc de lumină și amăgiri ca adevăruri. Despre el Sf. Pavel zicea: „Dumnezeul veacului acestuia a întunecat gândurile necredincioșilor ca se nu le

dea raze luminarea evanghelii mării lui Christos“. (2 Corinteni 4:4) Nu este oare amăgită toată lumea de Satan în privința nemuririi sufletului? Singurul loc — citește *singurul loc* — singurul cuvânt în întreaga Biblie, unde să spună că omul este nemuritor, este *minciuna* lui Satan pe care el a rostit-o mamei Eva în Eden. Cu toate afirmările din partea lui Dumnezeu de atunci încocoace, că sufletul omului este muritor, oamenii stăruiesc a crede că el este nemuritor — și astfel dau crezare minciunei lui Satan, iar Cuvântul lui Dumnezeu îl iau drept minciună, un neadevăr. Nu vi e vouă acesta un lucru curios!

E curios dar e și trist. Indreptând atențiunea la Cuvântul lui Dumnezeu, adeseori se pune întrebare: „Vrei să zici cumcă la moarte nu mergem în cer?“ Da, tocmai aceasta ne dăm silința a dovedi, fiindcă aceasta e învățăura Scripturii, că *omul când moare nu merge în cer*. Din toate cărțile religioase numai Biblia singură învață că omul când moare el este în adevăr mort și nu știe nimic de sine tot timpul cât va rămânea mort.

Ținând seama că toate credințele susțin, cumcă 999 din fiecare 1000 persoane trec îndată după moarte prin vreunul din cele câteva sute de feluri de chinuri din Purgator sau Iad — sau prin toate acestea pe rând — cineva ar crede că toți ar fi bucuroși a primi numaidecât dovada Bibliei cumcă moartea e în adevăr moarte — un somn ușor fără simțire până va sosi Dimineața glorioasă a deșteptării, Dimineața Milenială a domniei lui Christos. Dar nu; și cauza o găsim în egoizmul învățat care a îngrădit pe oameni a se cugeta numai despre sine, frați, neamuri și prietenii lor imediați. Și tot acel egoizmul învățat îi înduplecă a crede în mod zăpăcit, că deși ei nu sunt cu nimica mai buni decât alții, sunt totuși favoriți pentru cer, și că... la moarte de bună seama acolo vor merge, indiferent cum au fost viețile lor de aici deoarece Dumnezeu e prea bun ca să nu-i primească. În ce privește pe ceilalți, desigur și pentru ei este loc, acolo unde li se cade — în iad! Conform acestei credințe, când moartea atinge o familie, cei remași îl cred răpit drept la cer — fie și numai pe cărarea celor 24 de vămi, purgator, etc., iar predicile ținute la astfel de ocazii asigură pe cei remași că iubitul lor e mai viu acum ca înainte de a închide ochii pentru somnul de veci.

Dar dovada la aceasta încă nu s'a dat și nici nun s'a cerut să se deie. Dovada nu s'a dat pentrucă pe baza Scripturilor nici nu se poate da. Poporul încă nu e atât de inteligent în chestiile religioase spre a avea pricină să întrebe vre o dovadă despre ceea ce li s'a spus. Leacul la aceasta va veni atunci când noi vom deveni mai inteligenți și vom judeca, cugetând.

DESPRE PLATA DĂRII

Într-o zi s'au adunat
Mulți din farisei la sfat:
Cum să prinză cu cuvântul
Pe Iisus Hristos Preasfântul?

Și mergând câți-va de-ai lor,
I-au grăit: — „Învățător!
„Știm că adevărul spui,
„Mergi pe calea Domnului,
„Doar de Cel de sus ții seamă,

„N'ai de nimeni altul teamă:
„Ce crezi tu?... se cade oare
„Să-i dăm Cezarului dare?“

Iar Iisus, care știa
Ce gând au, răspunsu-le-a:
— „Pentru ce, cu vorba, vreți
„A mă ispiti, — șireți?...
„La să văz un ban!“

I-au dat

„Un dinar, El i-a 'ntrebat:
— „Ce chip e pe dânsul scris?“

„Al Cezarului!“ i-au zis.
— „Deci... să dați Cezarului
„Ce este-al Cezarului!
„Dați-i și lui Dumnezeu
„Ce este-al lui Dumnezeu!“

— P. Dulfu.

PACE SAU NIMICIRE? *de John Buckley*

OAMENII religioși cred că războiul este ceva necreștinesc și trebuie aflată o modalitate de a opri războaiele. Militarii afirmă că războaiele vor dura până ce va veni timpul când ele vor deveni atât de înversunate încât ele vor trebui să înceteze sau neamul omenesc va peri.

În anul 1905 Profesorul Montgomery, din California, a arătat cu succes un plutitor în aer inventat de dânsul. Se cercă în Washington acuma mijloace care vor face posibil de a controla și diriga aceste plutitoare din orișice loc mai ridicat asupra unei poziții dușmane. Dela o distanță scutită de cele mai grele proiectile, și dela un punct absolut sigur se pot slobozi proiectile sau explozive asupra New-Yorkului în cantitate de vagoane. O mie de kilograme explosive slobozite asupra lui Woolworth Building sau Singer Building le vor preface într-o grămadă de fer și pietre. Bombe de gaz care nici n'au nevoie să nimerască la punctul țeluit vor ucide până și guzganii

din pivnițele și canalele New-Yorkului. Astfel, zic ei, va fi războiul viitor.

Războiul viitor va dovedi — zic ei — că nici un vas de suprafață nu va putea merge pe mare sau lua parte la vre-o luptă. Și totuși noi trebuie să continuăm a construi vase mari de războiu și canoane (tunuri) grele. Cauza acestui fapt este clară. Bilioane de dolari să întrebuintează pentru construirea de vapoare de războiu, turnătorii, arsenale și stabilimente de munițiuni, precum și fabricarea materialului de războiu; și câtă vreme nu să va găsește o modalitate de a întrebuinta munca celor fără de lucru, ar fi o nebunie de a întreprinde *desarmarea*. A face acest lucru ar însemna să se creeze o stare de războiu civil.

Cât timp v'a mai dura până ce se va ivi omul care va avea curajul de a face pe oameni să înțeleagă situația? Și câtă vreme v'a dura până ce-l vor răstigni?

OPTIMISM și PESIMISM *de W. L. Pelle*

Un optimist este acela care se poate bucura când vede căzând zăpada, știind că e bună pentru recolta grâului. Un pesimist este acela care se tânguește și se plânge când vede zăpada, fiindcă se teme că și va murdări ghetele când se va topi zăpada.

Pesimist este unul care se teme să rupă o roză de frică să nu-i intre în degt un spin; pecând, din contră, Optimistul admiră frumuseța și parfumul delicat al ei, astfel că trece cu vederea împunsătura spinului.

Optimistul, dacă alunecă pe o coajă de banană și se așterne pe trotuar, poate râde în sine că a produs oarecare veselie celor de dincolo de stradă; pecând pesimistul, care vine pe acolo un moent mai târziu, și alunecă pe aceeaș coajă, sloboade din gură mii de blesteme asupra optimistului că a uitat să arunce coaja în canal.

Optimistul va admira întotdeauna un tablou frumos; dar dacă va fi pe el o pată de muscă, pesimistul o va vedea-o de sigur. Pesimistul vede totdeauna partea întunecoasă a norului de furtună, pecând Optimistul privește lumina soarelui de dincolo.

Optimistul râde când chiropractorul îi dă un „masaj“, știind că aceasta-i va ajuta mai târziu; dar pesimistul se gândește așa de mult la durerea cea mică ce a putut s'o aibă că pierde timp mult povestind altora cât de aspru a fost chiropractorul.

Pesimistul nu știe râde; optimistul nu știe a se bozumfla.

Optimistul nu pierde curajul; pesimistul nu se poate încuraja.

Nu poți fi un optimist cu „ochi împăiejenati“; nu poți fi un pesimist fără să fii o plagă. Fii un Optimist!

CARACTERISTICA POPOARELOR *de Richard Crossley*

Odinocară am citit mult despre caracteristica diferitelor popoare, și am ajuns la următoarele semne caracteristice ce predominază la popoare și anume:

Negrii: religioși și superstițioși, inclinați spre închinare spiritelor.

Rușii și slavii: grosolani și barbari.

Frencezii: schimbăcoși, frivoli, iuți și logici.

Iaponezii: bravi și întreprzători.

Spaniolii: mândri, intoleranți [nesuferitori] și superstițioși.

Italianii: muzicali, iritabili, inclinați spre violență.

Bengalezii: fricoși și vicleni.

Afganii: fanatici, cruzi și necredincioși.

Chinezii: absolut vicleni și tâmpiți.

Fingoenii: lăudăroși și fricoși.

Zulucanii: bravoși și onești.

Reiese din studiile mele că un popor are inclinați

siderabile pentru civilizație, la altul aceasta capacitate este foarte mică; Irlandezii au un fel de temperament, Scoțianul altul. Statele Unite par a fi căldarea de topit a lumii în care se contopesc toate rasele. De ce există între oameni aceasta inegalitate?

[Clima, educația, împrejurările, obiceiurile și influența moștenită sunt cinci dintre factorii responsabili pentru actuala deosebire de culoare, temperament și caracter. Ușorînța în transport au încă o însemnătate mare, precum și bogăția pământului. Cu cât pământul se apropie mai tare de perfecțiune, clima devine mai potrivită, educația se răspândește, schimbarea de idei, de bunuri și persoane devine ușoară, pământul devine mai roditor, omenirea se va ridica în mod treptat acolo, de unde a scoborit fiind asemenea lui Dumnezeu. Multe din aceste vor fi înfăptuite prin puterea Atotputernicului Stăpânitor al pământului.]

A A P Ă R U T :

Calendarul

Turnul de Veghere

Cu copertă il-
lustrată ar-
tistic în 3
culori

pe anul 1923 -- întocmit
special pentru creștini.

Are 140 pa-
gini și nu
poartă a-
nunțuri

În afară de datele calendaristice, date istorice, științifice și bisericești, apar târgurile din toată România-Mare. * Partea literară o fac cei mai distinși scriitori și cu reputație lumească. ○○ Este deosebit de interesant atât pentru creștini cât și pentru liberi cugetători, studenți și oameni de știință, articolul de 36 de pagini de C. T. Russell, care se ocupă cu „creerea lumii“, din care extragem câteva întrebări și anume: Ști tu, că capitolul prim din Facere e în deplin acord cu știința? * Ști tu, că cele șase zile de lucru ale lui Dumnezeu era fiecare de 7000 de ani și întreaga săptămână de creere de 49 mii de ani? * Ști tu să armoniezi declarația: „Și așa fu seară și dimineață ZIUA ÎNTÂIA“, cu aceea că soarele, luna și stelele au fost făcute numai în A PATRA ZI, cum și de unde a fost LUMINĂ în „ziua întâia“? (Facere 1:5; 14-19.) * Ști tu să expui de ce înainte de potop nu a plouat pe pământ? (Facere 2:4-6) * Ști de ce și de când începând a venit iarna și Vara și de ce pe unele locuri ale lumii este numai vară și pe altele numai iarnă? * Un alt articol tratează „Tragedia căderii“, care este de un interes însemnat. Iar alte articole interesante vor covârși orice așteptare a cetitorilor acestui calendar.

Prețul

8

Lei.

Cu ramburs

10

Lei.

EDITURA „VIATA“ CLUJ, Str. Filipescu 10